

тѣ на селянчето. Желѣзни, страшни прѣсти. Въ това време Каменъ и Катя бѣха се изгубили вече, и на Клешо не оставаше друго, освенъ да трѣгне самъ и за-сраменъ. Но въ неговата зла душа се надигаше нова, дива злоба. Сега той реши да отмѣстя на селянчето, да отмѣсти страшно, невиждано. Той искаше да нанесе такава рана по главата на Камена, че той да не може вече да помни, да не може да учи, защото знанията на това селянче го подлудяваха. И той се запжти къмъ дома, решенъ да действа...

На другия день се яви предъ класа и, като разбра, че ученицитѣ нищо не знаятъ за случката въ жгѣла на улицата, престори се на веселъ и седна на мѣстото си. Не поглеждаше нито къмъ Камена, нито къмъ другитѣ ученици, а продължаваше да мълчи и само отъ време на време повдигаше тежкия си намръщенъ погледъ. Имаха нѣкакво домашно упражнение, и трѣбваше да извади тетрадката си отгоре на чина. Въ това време Каменъ случайно говорѣше съ единъ ученикъ отъ съседния чинъ и внезапно погледна въ тетрадката на сърдития Клешо. После наведе надъ него глава и тихо прошепна:

— Имашъ нѣколко грѣшки въ домашното си.

Докато Клешо се опомни отъ тая неочаквана добротата, Каменъ извади молива си и внимателно поправи грѣшкитѣ. После се усмихна, сложи голѣмата си ржка върху рамото на Клешо и отиде на своя чинъ. Другитѣ ученици се разчувствуваха отъ добротата на Камена, но Клешо упорито мълчеше и продължаваше да мисли за своето отмѣщение. Той не разбираше, че по-стѣжката на неговия съученикъ е знакъ на добро сърдце, а мислѣше, че Каменъ се старае да го унижава предъ другитѣ и да покаже, че знае повече отъ него. Но случи се така, че тоя день Клешо трѣбваше да се убеди въ безкрайната човѣчностъ, която се криеше въ душата на това грубо селянче.